

LEGLUTÈ

BACANDIS • 1998 • APRIL

VOL. 49 NR. 4

E G L U T Ė

BALANDIS / APRIL / 1998 Vol. 49 / Nr. 4

TURINYS

- 1 KIŠKIŲ MARGUČIAI, *Jonas Rimašauskas*
- 2 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 5 VELYKOS! VELYKOS! *Danutė Čiurlionytė*
- 5 ARTI VELYKOS, *K. K. Žitkus*
- 7 MARGUČIAI, *O. M.*
- 10 TIKIU
- 12 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 14 MANA LIETUVA, *Vilius Gudavičius*
- 15 KIŠKIS PIŠKIS KEBERIOKŠT... *Danutė Augienė*
- 18 MŪSŲ KŪRYBA
- 24 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 28 AR ŽINAI?
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus: prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Redakcinis kolektyvas: Regina Kučienė ir Irena Šerelienė

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.
Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

KIŠKIŲ MARGUČIAI

Jonas Rimašauskas

*Du kiškučiai susitarę,
Vežimėlį pasidarę,
Per kelmyną takučiu
Kartą vežė margučius.*

*Bet štai vėjas pūst pradėjo,
Beržo šakos sujudėjo,
O prie kelmo samanoto
Kažkas mojo, lyg grūmotų.*

*Kiškliai manė, kad jau vilkas
Juos pagauti atsivilkė...
Ir per kelmus pro pakrūmę
Tankumynan jie nudūmė.*

*Vežimėlio ratai krito
Ir margučiai išsiritė...*

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

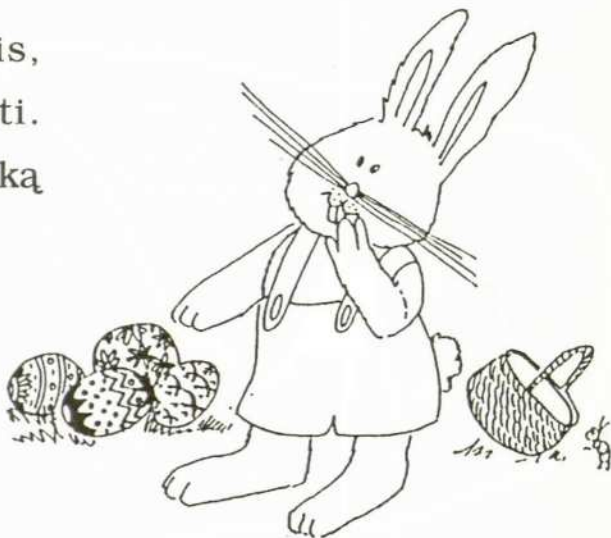
GUDRUOLIS

Rimtas Rimas

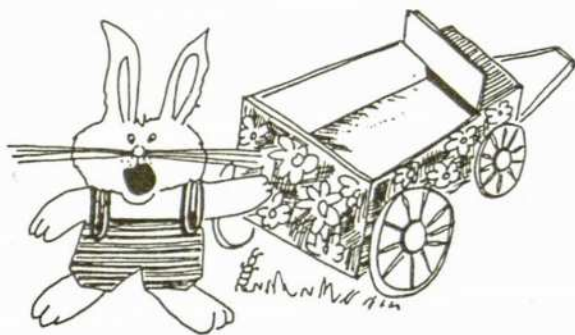
Pernai kiškiui Gudruoliui buvo smagu margučius krauti į pintines. Bet kai šiemet Velykų Bobutė jam tą patį darbą davė, jis buvo nepatenkintas. Nuobodu.

Galvojo, galvojo Gudruolis, kaip čia iš to darbo išsisukti. Pirmiausia jis bandė savo broliuką įkalbėti tą darbelį atlikti.

— Labai smagu margučius dėti į pintines, – kalbėjo Gudruolis. — Ar nenorėtum tu pabandyti? Manau, kad tau labai patiks...

— Ne, – tvirtai atsakė kiškutis Pūkutis. — Mane Velykų Bobutė prašė jos vežimą perdažyti. Margučių dėstymas yra *tavo* darbas!

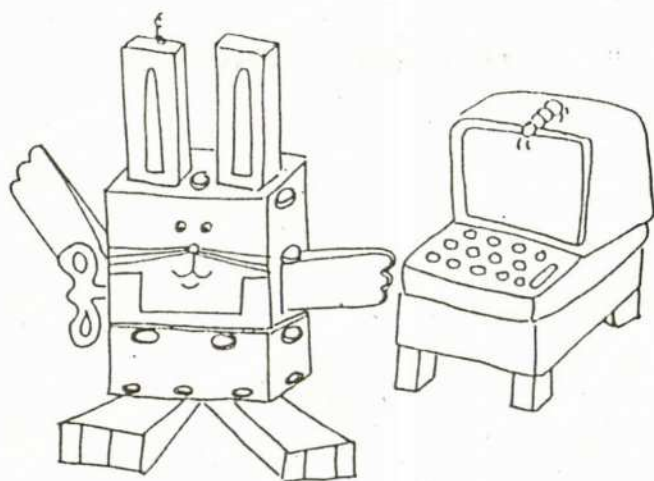

Matydamas, kad jo jaunesnis broliukas ne toks jau kvailas, Gudruolis paliko jį ramybėje.

Galvojo, galvojo Gudruolis, ką čia daryti. Ir sugalvojo!

— Padirbsiu robotą. Tas galės

sau margučius į pintines dėstyti! – nutarė Gudruolis. Jis buvo labai patenkintas geru savo planu. Ne be reikalo jo vardas – GUDRUOLIS!

Susirinkęs įvairių gelžgalių, šriubų ir kitų daiktų, Gudruolis padirbo visai neblogą robotą. Jis galėjo pasilenkti ir jo kojos judėjo. Taip jis galėjo margučius kilnoti ir dėti į pintines.

Bet – bėda. Robotas nemokėjo skaičiuoti. Gudruolis jį prijungė prie kompiuterio, kuris skaičiuoti mokėjo.

— Na, ir atlikta! – džiaugėsi Gudruolis. — Pasimatysim vakare! – Robotas pamojavo savo geležine koja. Kompiuteris blykčiojo kelis kartus.

Gudruolis lėkė per pievas. Jis bėgo šen, bėgo ten. Sužinojo visas kaimynų naujienas. Ir pats papasakojo kas ir kur ką daro ir ką sako. Viską sumaišė. Bet – nebuvo laiko. Nebuvo laiko!

Gudruolis dar aplakstė pievas ir kiemus.
Apibėgo parką. Manė, kad po krūmais ras
šokoladinį kiaušinį. Nerado nė vieno.

Gudruolis lėkė ir lėkė. Sutemo. Jis pavargo.

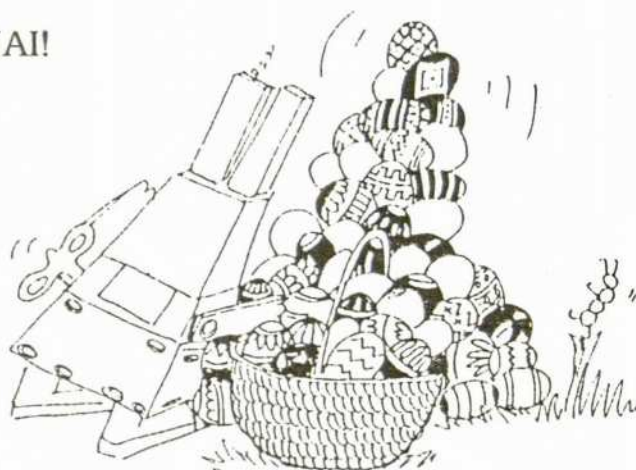
— Reikia grįžti namo, – nutarė Gudruolis. — Reikia patikrinti, ar mano mašinos gerai veikia.

Gudruolis strykt-pastrykt nubėgo namo.

Žiūri kiškis. Žiūri ir negali tikėti. Susiėmė ausis.

— AI!

— AI-JAI-JAI!

Robotas dar vis dirbo. Jis krovė ir krovė margučius į vieną pintinę. Prikrovė kalną!

Kompiuteris skaičiavo ir skaičiavo: 388... 389... Bet Gudruolis pamiršo vieną dalyką! Jis pamiršo nustatyti, kad kiekvienoj pintinėj būtų vienodas margučių skaičius. Mašinos nežinojo, kad reikia dėti po kelis į atskiras pintines!

Gudruolis prišoko vienu šuoliu. Jis išjungė robotą ir kompiuterį. Pats turėjo klaidą ištaisyti. Dirbo visą naktį. Reikėjo margučius sudėlioti į atskiras pintines.

Kol Gudruolis dirbo, jo broliukas Pūkutis ramiai miegojo. Nudažytas Velykų Bobutės vežimėlis spindėjo mėnulio šviesoje. Viskas paruošta Velykoms.

Pūkutis sapnavo ir sapne šypsojosi. Gal jis apie Velykas sapnavo...

VELYKOS! VELYKOS!

Danutė Čiurlionytė

— Velykos! Velykos! – kėlė mamytės savo vaikus.

O tiems kartoti nereikėjo. Greitai šoko rengtis ir bėgo margučių ieškoti.

Kiekvienas rado po tris gražius margučius. Buvo ir raudonas margutis, kokie jie kaip gyvi nebuvo matę.

— Mamyte, žiūrėk, šimet radau raudoną margutį! – šaukė...

— Matyt, šimet Kiškis Piškis ir raudonų dažų išitaisė, – atsakė jiems šypsodamos mamytės.

ARTI VELYKOS

K. K. Žitkus

Algirdukas ir Laimutė klausinėja vis mamutę:

— Kiek dienų, mamyte, liko lig šventų, linksmų Velykų?

— Kantrūs būkite, vaikučiai! jau pietų vėjelis pučia, jau geras kiškelis dažo jums margutį gražų, gražų.

Velykų bobutė

Kartą Paslapčių šalyje gyveno Velykų bobutė. Tais laikais kiaušinius dažydavo viena spalva. Velykė kartą gavo laiškeli, kad ji dar neaplankiusi Saldumynų šalies. Bobutė pagalvojo, kad ta šalis labai toli. Reikės pereiti Vaiduoklių šalį, Nykštukų šalį ir dar Spalvų šalį. O ji taip tingėjo! Vis tiek pradėjo ruoštis, nes negalėjo palikti tos šalies be margučių. Į savo krepšį susidėjo du milijonus kiaušinių, du atsarginius paukščius, penkis sijonus ir tris skrybėles. Tuomet atsisėdo ant paukščio ir išskrido. Į kelionę įsidėjo žemėlapi, kad rastų kelią į Saldumynų šalį.

Velykė pagaliau pasiekė Vaiduoklių šalį. Ten buvo miškas, į kurį ji nusileido. Ėkavo pelėdos, bet ji pasitikėjo savimi ir ieškojo malkų laužui. Juk teks nakvoti miške.

Kitą rytą Velykė ieškojo vandens paukščiams atsigerti. Eidama sutiko vaiduoklį Kasparėlį. Tas kaip visada buvo geras, parodė, kur vanduo. Netrukus Velykė jau nusileido Nykštukų šalyje. Ten pasikeitė skrybėlę ir sijoną. Kol tai darė, pamatė nykštuką. Jis gražiai pasisveikino ir paprašė margučio. Bobutė davė. Bet ne iš krepšelio, kuris buvo skirtas Saldumynų šaliai, o iš kišenės. Paskui pakilo ir nuskrido į Spalvų šalį. Ten tai nustebo! Aplink tekėjo spalvų upės, o ji stovėjo ant vienintelio šioje šalyje žemės lopinėlio. Smarkus vėjas

ipūtė Velykę į upę. Ji mokėjo plaukti, bet nenorėjo būti visomis spalvomis nudažyta. Todėl šaukė:

— Gelbėkite!

Ji pateko į tokias spalvas: geltoną, raudoną, žalią, mėlyną, baltą, violetinę, oranžinę ir juodą.

Išlipo. Tai bent keistumas – nenusidažė! Tačiau kiaušiniai buvo labai gražiai išmarginti. Velykę užlipo ant paukščio ir nuskrido į Saldumynų šalį. Ten išdalijo gražiausius pasaulyje margučius. Visi šalies gyventojai labai apsidžiaugė.

Nuo to laiko bobutė dažo kiaušinius visomis spalvomis!

Dovilė Žernytė

Pilaitės vidurinė mokykla, Vilnius

MARGUČIAI

O. M.

Štai dažau aš margučius

Ir mažus, ir didelius.

Bus seneliui ir tėveliui

Ir išdykėliui broleliui.

Moku vašku ir dažais

Juos išmarginti dailiai.

Net kiškutis pavydės,

Kai pro langą pažiūrės!

Kaip dažomi kiaušiniai

Anksčiau (paklauskite savo tėvelių arba senelių) visi vaikai žinojo, kad yra tokia Velykų senelė. Taip pat žinojo ir jos pagalbininkus – kiškučius, kurie dažo margučius. Paskui senelė sudėdavo margučius į gražų vežimėlį su botagėliu, saulės spinduliu, gindavo mažą arkliuką, kuris traukdavo tą vežimėlį po visą šalį, sustodama kiekvieno vaiko kieme ir palikdama kiaušinių tam tikslui pakabintose ar padėtose pintinėlose.

Bet tai buvo anksčiau. Sunku būtų šiais laikais Velykų senelei ir jos arkliukui po daugiaaukščius ir daugiabučius namus važinėti. O ir kiškučiai tiek daug kiaušinių neprimargina. Reikia Didįjį Šeštadienį patiems jų primarginti.

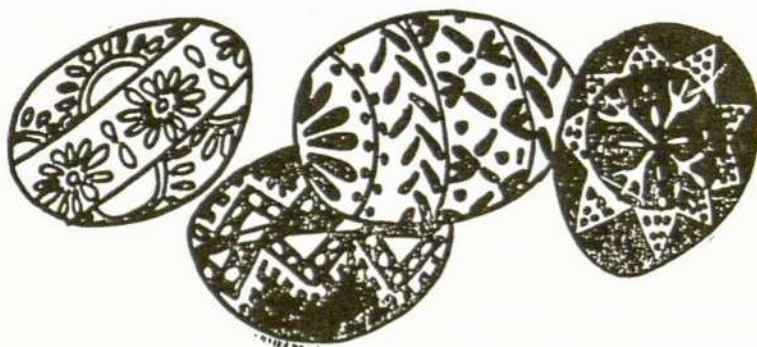
Paprasčiausias dažymo būdas – augaliniais dažais. Svogūnų lukštai duoda gražią šviesiai rudą spalvą; džiovinti rugiagėlių žiedai – pilkai melsvą; šieno nuoviros – žalsvą; samanos – rudai žalią; burokėliai – tamsiai raudoną.

Turbūt lengviausiai kiaušinius dažyti svogūnų lukštų pagalba. Kelias saujas lukštų įberkite į puodą, sudėkite kiaušinius ir užpilkite vandeniu. Virkite 5-10 min. Neskubėkite išimti kiaušinių iš vandens. Palaukite, kol atvės. Jei norite kiaušinių margesnių, galite, apdėję kiaušinį lukštais, suvynioti jį į skudurėlį ir taip pat virti. Prigludęs svogūno lukštas nudažys kiaušinį ryškesne spalva.

O jei dar tarp jo ir svogūno lukšto įdėsite kokią rūtos šakelę ar kitą gėlytę – galėsite savo margučiu ne vieną dieną gėrėtis.

Jei mėgstate paišyti, kietai virtą kiaušinį įdėkite į dažus (jų tikrai rasite parduotuvėse). O jau paskui, paėmę aštrų peiliuką, išskutinėkite norimą piešinį ar ornamentą.

Dar vienas, gal kiek sudėtingesnis būdas mėgėjams piešti, tai darbas su vašku. Tam reikia metalinio indelio, į kurį sutrupinkite žvakę. Pakaitinkite indelį, kol vaškas ištirps ir įkais. Įrankiai paprasti: į trintuką įsmeikite smeigelį („špilkutę“). Nuo jos galvutės dydžio priklausys rašto storis. Didesnė galvutė – stambesniam raštui, mažesnė – smulkesniam. Kietai virtus kiaušinius atšaldykite. Dažai taip pat turi būti šalti. Kyštelėję smeigtuko galvutę į karštą vašką, tuoj pat braukite ant kiaušinio. Dirbkite greitai, nes vaškas veikia atvėsta ir sustingsta. (Pasidėkite indelį su įkaitusiu vašku kuo arčiau). Kai norimas piešinys nupieštas, kiaušinį atsargiai įleiskite į dažus. Vietos, padengtos vašku, pasilieka baltos. Paprasta ir gražu.

TIKIU

Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!"

Artėjant Velykų šventėms, Jėzus susiruošė keliauti į Jeruzalę. Kai Kristus ant asiliuko įjojo į miestą, Jį džiaugsmingai sutiko žmonių minia. Vieni tiesė po kojų savo drabužius, kiti klojo kelią palmių šakomis, priekyje ir iš paskos einantieji šaukė:

„Osana! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu! Šlovė bešiantinančiai mūsų tėvo Dovydo karalystei! Osana aukštybėse!"
(Mk 11, 1-10)

Ką galvojo Jėzus, žvelgdamas į taip džiaugsmingai sutinkančią minią? Juk Jis žinojo, kaip greitai pasikeis minios nuotaikos, po kelių dienų toji pati minia, sukiršinta ir suvedžiota, jau šauks perimta pykčio, aklo įtūžio: „Šalin jį! Nukryžiuoti!..“

Jėzus žinojo, kad tie neseniai jį šlovinę, išjuoks, apspjaudys ir nužudys...

Ar pasikeitė minios elgesys šiais laikais? Vieni niekada neišsižada tikėjimo, tarnauja tiesai, gyvena Dievo ir Tėvynės meile, o kiti tuoj pat išduoda Jėzų, kala Jį prie kryžiaus savo nedorais darbais, apgaule, neapykanta. Liūdna, kai tos pačios lūpos, kalbėjusios malda, po kelių dienų pašiepia tikėjimą, kelia beviltiškumą, skelbia neapykantą.

Kristus matė nuoširdžiai tikinčius ir tik tokiais besidedančius apsimetėlius. Tačiau Jis kentėjo ir mirė ant Kryžiaus už visus žmones. Tada ir dabar esančius minioje.

KRYŽIUS

Turbūt visi žinote šventosios istorijos pasakojimą apie Jokūbą, kaip jis, bijodamas brolio, bėgo iš savo namų. Viena kartą nuvargęs jis pasidėjo akmenį po galva ir užmigo. Sapne matė kopėčias. Jos stovėjo ant žemės, o viršus siekė dangų. Tomis kopėčiomis tai į viršų, tai į apačią lipo angelų pulkai. Ten aukštai buvo matyti pats Dievas.

Praėjo ilgas laikas. Tai jau nebuvo sapnas. Pirmą didįjį Penktadienį Jeruzalės miesto gatvėmis ėjo ne Jokūbas, bet Jokūbo Dievas Jėzus Kristus. Jo kelionė buvo daug sunkesnė. Jūs jau žinote, ką jis nešė – sunkų medžio kryžių. Jokūbas kada norėjo ilsėjosi, o Kristui piktieji žmonės ir parkritusiam po kryžiumi neleido pailsėti, vertė tuoj pat keltis ir vėl kopti į kalną. Jį plakė, spjaudė, išjuokė negailestinga minia. Pakeliui prisidėjo ir padykusių vaikų būriai, kurie, kaip ir suaugusieji, visaip tyčiojosi.

Bet štai ir kelionės pabaiga. Kristus ant Golgotos viršūnės, kurios išvaizda labai panaši į žmogaus kaukolę.

Jokūbas sapne matė kopėčias, siekiančias dangų. Dabar Jėzus sodina palaiminimo medį. Kristaus Kryžius didįjį Penktadienį sujungė dangų ir žemę. Jokūbas sapne regėjo atvirą dangų. Dabar dangus atidarytas per kryžių, nes kryžių mylintieji ir juo paženklintieji lengvai pasieks dangų ir pamatys savo Išgelbėtoją.

Didysis Penktadienis Jėzaus mirties metinės. Kaip jūs, jaunieji skaitytojai, šias metines paminėsite?

Jei kiekvienais metais dėl Jėzaus pasiaukojimo įvykdytumėte po vieną gerą pasiryžimą, tai greit tobulesniais taptumėte, o tai būtų geriausia atsilyginimo dovana kenčiančiam Jėzui. Šiomet tvirtai pasiryžkime nuoširdžiai gerbti Kryžių. Jūs esate jauni, greitai užmirštate savo pasiryžimus, bet atminę, vėl greitai taisykitės. Juk dažnai taip netikusiai darome ant savęs kryžiaus ženklus: žvalgydamiesi, paskubomis, tvarkydami knygas, kalbėdami su draugais ir t.t. Tai ne pagarba kryžiui. Tarkime sau: žegnosimės paprastai, bet rimtai ir šventai. Jei tai įvykdysime, didysis Penktadienis bus pagerbtas, o tuo pačiu pagerbtas Kristus ant kryžiaus.

Iš Stasio Railos knygos „Žodis vaikams“

IŠ ISTORIJS LOBYNO

Pranas Mašiotas

Pabėgimas

Kęstutis buvo ir antrą kartą patekęs į kryžievių rankas. Tuomet jau gerų metų vyras buvo, pagarsėjęs ne tik Lietuvoje, bet ir toli kaimynuose. Gaudė visi varpai kryžievių sostinėje, kai atvežė tenai tokį nepaprastą suėmę vyrą.

Įkurdino Kęstutį pilies bokšte, pristatė jam žmogų, vardu Alpis. Tasai Alpis, dar vaiku būdamas, buvo kryžievių iš Lietuvos parsigabentas, čionai užaugintas. Jis buvo ištikimiausias kryžiuočių mistro tarnas. Alpiui buvo įsakyta rūpintis, kad kunigaikščiui būtų čionai ko patogiau. Kęstutis mokėjo sužadinti savo prižiūrėtojo širdyje tėvynės meilę ir sutarė su Alpiu kartu pabėgti iš kryžiuočių pilies.

Alpis atnešė Kęstučiui geležgalį. Tuo geležgaliu Kęstutis kasdien po kiek trupindavo sienos plytas, o Alpis, atnešęs jam valgyti, kišenėse arba už ančio užkišęs, išnešdavo plytgalius. Išgriautą vietą laikydavo apsiaustu pridengę.

Per kelis mėnesius prakalė bokšto sienoje visą langą. Naktį, išlaužęs paskutinę plytų eilę, virve nusileido žemyn. Tenai Alpis jau laukė jo su kryžievių apsiaustu ir pora gerų žirgų. Kryžieviškai apsitačiusiems sargyba atidarė tvirtovės vartus. Per miškus, pelkes juodu pagaliau pasiekė savo kraštą – Trakus.

Iš tenai Kęstutis nuleido kryžievių didžiajam mistrui raštą,

dėkodamas už gerą priežiūrą. Jis rašė: „Jei dievai duos man tave taip pat kieman pasikviesti, tai priimsiu ne prasčiau, tik mano namų sienos tvirtesnės ir tarnai ištikimesni“.

Kęstučio mirtis

Penkiasdešimt metų Kęstutis praleido karuose, gindamas Lietuvą nuo užpuolikų – nuo kryžiuočių.

Ir žuvo... nuo savųjų rankos.

Kęstučio brolio sūnus Jogaila norėjo iš tikro dėdės žemes, sostą atimti ir valdyti Lietuvą. Jis sugalvojo klastą. Pasikvietė pas save Kęstutį ir Vytautą neva derybų vesti. Bet atėjusius sučiupo Jogailos vyrai ir uždarė pilies kalėjime. Vytautui pasisekė pabėgti, o Kęstutis buvo nužudytas.

Kęstučio kūną sudegino iškilmingai ant laužo. Kartu sudegino jo žirgus, medžioklės šunis ir sakalus, ginklus ir drabužius.

* * * * *

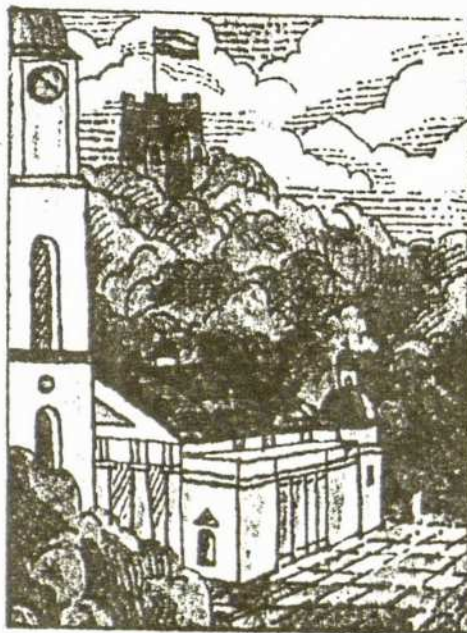
Raina katytė,
Juoda nosytė
Ilgi ūseliai,
riesti nageliai.
Ausytės stačios,
Akytės plačios.
Kojytės baltos
Ir visad šaltos.

MANA LIETUVA

Kur Nemunas teka,
Kur ošia šilai,
Ten mūsų tėvynė,
Ten mūsų tėvai.

Kur broliai artojai,
Ten skamba daina,
Ten pasakas seka
Mana Lietuva.

Čia pilių tvirtovės
Stovėjo seniai,
Jose kunigaikščiai
Gyveno ilgai.

Kur Nemunas teka,
Kur ošia šilai,
Ten šneka lietuviškai
Mūsų tėvai.

*Vilius Gudavičius, 3 kl.
Vilnius*

Kiškis Piškis Keberiokšt...

Danutė Augienė

Dėdė kiškis Triūsas baigė pakrauti Velykų dovanėlių krepšelius. Į kiekvieną jų jis įklojo šviežios spindinčiai žalios žolės, įdėjo po niekur nematyto negirdėto grožio margutį, o aplink pribėrė mažučiuokų, kiaušinio formos, saldainukų.

— Niekas taip gražiai nemoka paruošti krepšelių... kaip... aš, – patenkintas džiaugėsi kiškis Triūsas.

Nespėjo jis pilnai užbaigti sakinio, kai išgirdo:

— Labas, dėde Triūsai! Atėjau jūsų aplankyti. Gal galiu jums pagelbėti su velykiniais darbais?

— Malonu malonu, giminaiti Kiški Piški Keberiokšt. Bet... Aš dar nepamiršau pernykščio nuotykio su dažais...

— Ak, dėde... Aš tikrai gailiuosi ir atsiprašau, kad pernai dažus išpyliau, kad jūs negalėjot numarginti velykaičių... Šiomet aš jau didesnis, ir tokios kiauulystės nebepadarysiu...

— Žinoma. Tos kiauulystės tu nepadarysi, nes margučiai jau nudažyti ir sudėti į krepšelius. Dabar aš ruošiuosi eiti kasti daržą...

— Kaip puiku! Aš jums padėsiu, dėde...

— Pagalbos man tikrai reiktų. Aš gerokai pavargęs.

— Tad gulk, dėde, pailsėk, o aš padirbėsiu. Aš jaunas ir stiprus.

— Geras tavo pasiūlymas, mielas Keberiokšt. Gerai. Kai pailsėsiu, leisiuos į kelionę. Dalinsiu velykinius krepšelius vaikams.

Kiškis Triūsas atsigulė ant kalnelio šalia krūmo pavėsyje ir tuoj užmigo. Kiškis Piškis Keberiokšt stvėrė kastuvą ir ėmė kasti daržą. Patriūsęs gerą valandą atsiminė, kad jis dar nematė, kaip Velykų krepšeliai atrodo. Nubėgo jų pažiūrėti.

— Oh... tie saldainiukai turi būti labai skanūs..., – garsiai galvojo kiškutis. — Nieko blogo, jei aš iš visų krepšelių po vieną paragausiu... Jau gerai padirėjau, praalkau...

Taip Kiškis Piškis Keberioškšt ėjo ratu vis po vieną saldainuką įmesdamas į savo gerkliukę, o kad krepšeliai buvo ratu sustatyti, jis nė nepastebėjo, kad jau kelintą kartą aplink apėjo. Nustebo kiškutis, kai pintinėse beliko tik po vieną saldainuką. Taip susijaudino, kad ėmė kalbėti eilėmis:

Kas čia buvo, atsitiko? –

Saldainukų nebeliko!..

Ar čia žvirbliai, ar čia kuosas

Iškrėtė negerą šposą?

Kai Keberioškšt kuo susirūpindavo ar nuliūsdavo, geriausi vaistai iš bėdos išsikapstyti buvo: gulti ir užmigti. O ypač šį kartą, prisilaižius tiek saldainių, miegas tiesiog verste vertė nuo kojų. Atsigulė Keberioškšt ir, pilvuką išvertęs, užmigo. Neužilgo Dėdė kiškis Triūsas, pailsėjęs, nubudo. Pamatęs sukastą daržą, labai apsidžiaugė. Žvalgosi:

— Na, kur tu, mano pagalbininke giminaiti? Kur dingai? Pailsėjau... Galiu leisti kelionėn. Nušuoliavo prie krepšelių.

— Kad tave kur vilkai..., – išsprūdo iš Dėdės Triūso gerklės šauksmas.

— Kas kas, dėde, kas nutiko? – pažadintas riksmo, paklausė Keberioškšt.

— Tai tu man pasakyk, kas čia nutiko...?

— Su kuo, dėde? – išpūtęs akis paklausė Keberioškšt.

— Su saldainiais... Kur jie visi dingo?

— Saldainiai... Dėde, nepyk. Aš tik po vieną iš krepšelio... Po

vieną. Aplink ir... po vieną...

— Ką aš dabar darysiu? Ką vešiu vaikams? Tik vargas man su tavim, giminaiti...

— Dėde, idėkim po sėklų maišelį.

— Sėklų?... Vaikams! Ką jie veiks su sėklom?

— Sėklas jie pasės savo daržuose. Morkas graužti sveika. Sveikiau už saldinius, dėde.

— Gudruolis! Saldinius surijo, o receptus kitiems rašo. Gudruolis tu...

— Bet, dėde, pagalvok: – sėklos labai originali dovana. Kiek vaikams bus džiaugsmo: paruoš lysves, sės, ravės, lauks kol išdygs. O paskui – grauš. Ar gi ne taip?

— Ką gi darysi? Dėsiu po maišelį sėklų. Gerai, kad margučių nesudaužei...

Taip Dėdė Triūsas idėjo į krepšelius po maišelį sėklų. Be to ant kiekvieno maišelio parašė trumpą eilėraštuką:

Morkas sėkit į daržus,

Dantis turėsite sveikus.

Graužkit vieną arba du.

Džiaugsmo šventėse linkiu...

Parašęs eilėraštuką Dėdė Triūsas buvo toks laimingas, kad leido kiškiui Keberiokšt pagelbėti išnešiot pintines. Kiškutis iš dėkingumo, kad dėdė jo nebarė ir kailio neišlupo, stengėsi būti geras.

Kai, išnešioję visas dovanėles, grįžo vėl į Dėdės Triūso namus, stvėrė jis kastuvą ir kasė daržą toliau, kol ėmė temti. Dėdė pasėjo sėklas. Vakare abu užkando zuikio kopūstų ir svajojo:

— Kaip bus gera, kai morkos užaugs...

MŪSŲ KŪRYBA

Aidas Aitvarėlis

Labas, mano vardas yra Aidan Aitvarėlis. Aš esu turėjęs labai įdomų gyvenimą. Esu keliavęs per daug šalių ir esu matęs daug įdomių daiktų. Aš buvau padarytas fabrike. Man buvo labai patogiu, bet tada kažkas ant manęs uždėjo lazdu ir aš negalėjau atsigulti, aš tik galėjau gulėti tiesiai. Tada nukeliavau į krautuvę ir gulėjau ant medinės lentynos. Vieną dieną atėjo jaunas berniukas į krautuvę. Jis buvo labai linksmas ir gražus. Jis mane pamatė ant lentynos ir pasakė savo mamai, kad jis nori mane nupirkti. Aš buvau įdėtas į maišą. Viskas buvo tamsu.

Kai vėl pasidarė šviesu, aš pamačiau, kad buvau vidury lauko. Berniukas laikė mano virvę. Jis pradėjo bėgti, ir aš pakilau į dangų. Aš mačiau toli toli, ir viskas buvo labai gražu. Man buvo labai smagu skristi. Tada aš nusileidau ir buvau įneštas į labai gražų kambarį. Ten buvo labai daug žaislų. Aš žinojau, kad čia buvo berniuko kambarys.

Vieną dieną aš buvau įpakuotas į lagaminą. Kai mane išėmė, atsiradau keistoje vietoje. Aš mačiau iškabas, kurios sakė „LIETUVA“. Kai aš skridau Lietuvoje, aš mačiau kitokius dalykus, negu Čikagoje. Čikagoje buvo daug pastatų, dangoraižių, fabriku ir oro uostų. Yra labai daug mašinų ir labai daug žmonių.

Čia Lietuvoje oras buvo švarus ir kvėpėjo, kaip gėlės. Kai aš čia skridau, mačiau daug miškų ir laukų. Vieną dieną vėjas mane

pagavo, ir aš nežinojau ką daryti. Aš įkritau į medį. Jaučiau, kad viena iš mano lazdu sulūžo ir mano medžiaga suplyšo. Man baisiai skaudėjo. Aš kritau iki žemės. Paskutinis dalykas kurį atsimenu buvo, kad berniukas verkdamas mane nunešė į namelį. Tada aš buvau išmestas į šiukšlių dėžę.

Tai yra pasakojimas apie mano, Aido Aitvarėlio, gyvenimą.

Giedrė Kazlauskaitė, 8 kl.

Maironio lit. mokykla, Lemonte

Bebro statybos

Vieną dieną miško viduryje prie upės gyveno bebras su savo draugais. Atėjo laikas bebrui pastatyt namą. Jis ištraukė didelį gabalą popieriaus ir pieštuką. Jis pradėjo brėžti ypatingą užtvanką, kuri turėjo plastmasinį keltuą. Keltuvas sustojo prie įėjimo. Buvo daug kambarių ir daug baldų. Jis

mąstė, kaip pradėti. Pirma, jam reikėjo statybos reikmenų, tai jis su draugais pradėjo ieškoti. Kai viską surinko, bebras pradėjo statyt. Po kiek laiko jo draugai nusivylė. Žiema atėjo ir bebras dar nepabaigė savo užtvankos.

Pamoka: Yra lengviau sugalvoti idėjas, negu įvykdyti.

Paulius Elvikis, 7 kl.

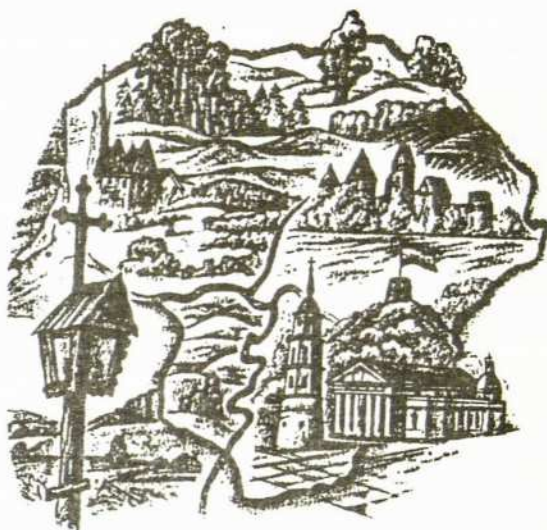
Maironio lit. mokykla, Lemonte

Tėvynė

Kai saulė teka pakrašty,
Vanduo banguoja pajūry,
Laužai liepsnoja tamsoje,
Tai tėvų žemė – Lietuva.

Kai žmonės verkia kapuose,
Ir kraujas liejas miškuose,
Kai laisvė perkama krauju,
Didvyrių Lietuvos narsių.

Kai plevėsuoja vėliava,
Geltona, žalia, raudona,
Skrenda tyra širdžių malda.
Ten mūsų žemė – Lietuva.

Daiva Mattytė, 8 sk.

Šv. Kazimiero lit. mokykla Los Angeles

Mano vardas yra Andriukas
Esu geras mokinukas!

Pykšt pokšt keberiokšt,
Moku aš gerai linksniuot!
Moku aš gerai skaityt,
Ir visas raides rašyt.

Čia nelengva tai tikrai.
Jei Amerikoje gimei.

Mano brolis sako „forka“.
Kai jam reik šakutės.
— Ei, negirdit? Duokit forką!
Įsmeigti man į morką!

Aš broliukui pasakiau:
— Tu mokinkis dar ilgai!

Andrius Mikuckis, 4 sk.

Šv. Kazimiero lit. mokykla LA

VIŠTYTĖS NELAIMĖ

Labai seniai gyveno jauna vištytė. Ji buvo gera, bet kartais neklausydavo savo tėvelių. Vištytė dažnai skaitydavo knygas prie netinkamos šviesos. Greitai jai prireikė akinių, bet kai juos išgijo, nenorėjo nešioti. Bijojo, kad kiti ūkio gyvuliai iš jos nesijuoktų.

Vieną žiemos rytą vištytės mama nutarė kepti pyragą. Jai pritrūko produktų, todėl siuntė vištytę į turgų. Vištytė dar niekada viena nebuvo turguje. Mama tarė:

— Vištyte, šiltai apsirenk ir eik tiesiai į turgų. Nupirkusi produktus, tiesiai sugrįšk namo. Nekalbėk su lape, jei tave prakalbins. Greit bėk namo. O kur tavo akiniai?

Vištytė užsidėjo akinius, iš spintos pasiėmė paltuką, atsisveikino su mama ir iškeliavo. Išėjusi apsidairė ir – capt, nusiėmė akinius. Juos paliko ant kelmo.

Diena buvo saulėta ir vištytė linksmiai dainuodama žygiavo keliu. Po vienu sparnu laikė mažą pinigų maišelį, o kitu – mamos paruoštą sąrašą, ko reiks nupirkti turguje. Staiga pakilo vėjas ir vištytei iš po sparno išlėkė popieriaus lapelis. Kur jis dingo? Baltas popieriukas tikriausiai gulėjo kur nors baltame sniege. Vištytė be akinių negalėjo surasti. Ką daryti?

Bėga vištytė pas mešką pagalbos prašyti. Meška stovi prie savo urvo apsirengusi pižama ir trina akis. Meška sako:

— Dabar man reikia pailsėti. Gal vėliau ateisiu tau padėti.

Ji užtrenkė duris.

Vištytė bėga pas meškos kaimyną kiškį. Kiškis, vos pravėręs duris, sako vištytei:

— Negaliu išeiti laukan. Girdėjau, kad raganos trankosi kaiminystėje. Bijau!

Vištytė bėga pas varną, bet ši taip garsiai krankė, kad vištytės neišgirdo ir nepastebėjo. Varna nuskrido į paukščių choro repeticiją.

Nuliūdusi vištytė grįžo prie kelio ir kapsto sniegą.

— Laba diena, vištyte! – pasigirdo malonus balsas. — Ką gi tu ieškai?

Vištytė atsisuko ir pamatė stovinčią lapę. Su ašaromis vištytė išsipasakojo savo bėdas.

— Neverk, vištele, radau prie kelio tavo lapelius ir įsidėjau į krepšelį, – ir rodo vištelei didelį rudą medžiaginį maišą.

— Prašau, kišk sparnelį vidun ir pasiimk!

Negalvojusi apie pavojų, vištytė vis gilyn sparnelį kišo, kol pilnai sulindo į maišą. Lapė greit užrišo

maišą ir galvojo apie skanią vakarienę.

Taip liūdnai ir būtų pasibaigusi pasaka, jei ne šuo – laiškanešys, kuris tuo keliu ėjo ir viską matė. Šoko jis vištelę gelbėti, o išsigandusi lapė pametė maišą ir nubėgo į mišką. Šuo palydėjo vištytę iki namų. Ji viską išsipasakojo tėveliams.

Po šio įvykio vištelė nešiojo savo akinius ir buvo atsargesnė su lapėmis.

Lana Pollock, 7 sk.

Šv. Kazimiero lit. mokykla, Cleveland

KODĖL MAN PATINKA BŪTI LIETUVAITĖ

Rašo Šv. Kazimiero lit. mokyklos Clevelande, 3 sk. mokiniai

Man patinka būti lietuvaitė, nes lietuvių kalba yra labai graži. Aš esu gimusi Lietuvoje, Kaune. Lietuva yra labai gražus kraštas. Aš didžiuojuosi, kad esu lietuvaitė.

Kriste Nemanytė

Man patinka būti lietuviu, nes aš turiu dvi vėliavas – lietuvišką ir amerikonišką. Aš turiu daugiau draugų ir moku kalbėti dvi kalbas. Mėgstu keliauti ir apvažiavau daug vietų.

Linas Kasputis

Man patinka važiuoti į Lietuvą. Būdamas ten, važinėju dviračiu ir riedučiais. Aš aplankau močiutę, pusbrolių Joną ir kitus gimines. Mėgstu važiuoti prie jūros, maudytis bangose ir rasti gintarą. Man taip pat smagu pasimatyti su lietuviais draugais lietuviškoje mokykloje.

Marius Miliūnas

Gyvenimas Lietuvoje

Paverę Lietuvą, komunistai sugadino daugeliui žmonių jų gyvenimą. Atgavus nepriklausomybę, žmonės bando atstatyti namus, susirasti darbus ir pagerinti gyvenimo sąlygas. Jie nori gyventi taip, kaip mes gyvename Amerikoje ar Europoje. Jie stato naujus namus, mokyklas, fabrikus ir bažnyčias. Nors gyvenimas yra dar sunkus, bet vis darosi geriau.

Tadas Anužis

Aš manau, kad žmonės Lietuvoje kalba labai greit. Manau, kad lietuviai neturi daug pinigų ir negali nusipirkti norimo maisto ar rūbų, bet jie yra laimingi, nes dabar leidžiama eiti į bažnyčią ir melstis. Lietuviai gali laisvai išvažiuoti į kitus kraštus.

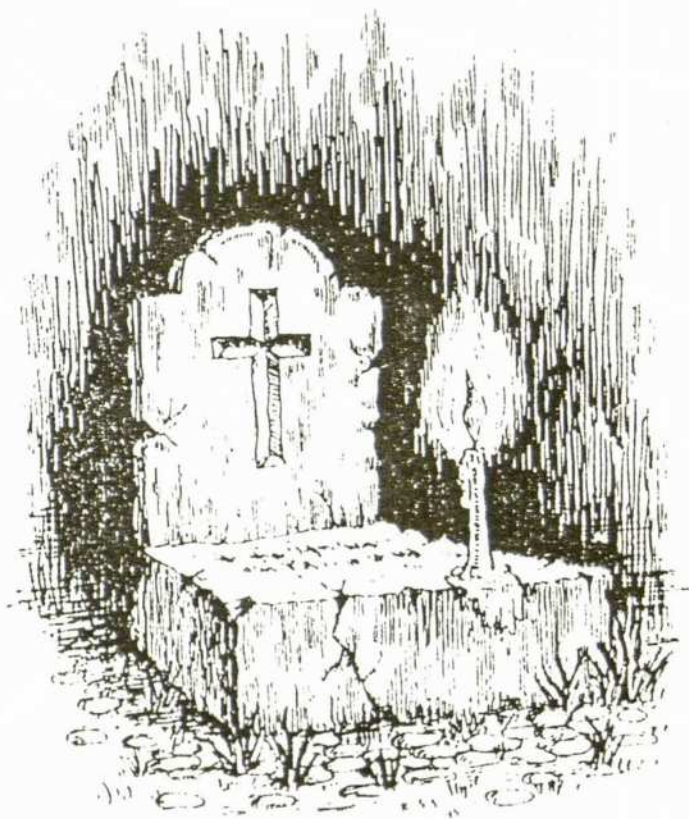
Laila Zomboraitė

Lietuvoje visi kalba lietuviškai. Krautuvės yra mažesnes kaip Amerikoje. Nėra tiek daug restoranų, kaip čia. Taip pat ir mašinos yra mažesnes. Aš norėčiau nuvažiuoti į Lietuvą.

Karina Puškoriūtė

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

SAPIEGŲ SALOS SLĖPINYS

Galvės ežero pakrantėje gyveno neturtingas žvejys Antanas. Kasdieną, nuo aušros iki sutemų ežere juodavo jo valtis. Tačiau vis mažiau žuvų pakliūdavo į tinklus. Gal mažiau tos žuvies veisėsi paskutiniaisiais metais. Gal nuo kokių ligų jos buvo bebaigia išgaišti. Vis niūresnis darėsi Antanas. Karta vėlų vakarą irkluodamas namo, jis pamatė keistą žiburėlį jau tamsos apgaubtoje Sapiegų saloje. Priplaukė arčiau, išlipo ir pasuko link to žiburėlio. Pamatė degančią aukštą vaško žvakę ant marmurinio antkapio, kur meistriškai buvo iškalta balta lelija. Suriko tamsoje

kažkoks paukštis. Išsigandęs žvejys spruko atgal. Išoko į valtį ir nuirklavo namo. Ilgai jis negalėjo užmigti. Prisiminė tėvų pasakojimus apie tą salą. Esą joje kažkada stovėjo mūrinė koplyčia. Jos rūsyje ištisus amžius laidojo saviškius didikai Sapiegos. Baisūs tą naktį sapnavosi Antanui sapnai. Regėjo jis nepažįstamus, brangiai apsirengusius žmones, susirinkusius toje saloje, kurie iš tolo mojo jam rankomis, kviesdami žvejį plaukti artyn. Ir susapnavo Antanas, jog traukia pilną žuvies tinklą palei tą salą. Ir nubudo...

Ryte nesėkmingai gaudydamas žuvis Antanas vėl atplaukė į tą salą. Tačiau nei antkapio su balta lelija, nei žvakės nesurado. „Susapnavau? Pasivaideno?“ – išsigando Antanas. Ir grįžo į valtį. Diena vėl buvo nesėkminga. Tik viena kita nedidelė žuvelė pakliuvo į tinklus. Kai nusiminęs vakare irklavo namo, prieblandoje vėl pamatė tą paslaptinę žiburėlį. Pasidarė baisu, tačiau smalsumas nugalėjo. Atplaukęs į paslaptinę salą Antanas vėl surado antkapį ir degančią aukštą žvakę. „O gal po šiuo antkapiu yra lobis?“ – pagalvojo Antanas. Priėjo ir patraukė geležinį žiedą, kuris buvo įkaltas lyg specialiai tam. Ir atsivėrė tas didelis antkapis stebėtinai lengvai. Pamatė žvejys laiptus, vedančius į tamsų rūšį. Paėmęs žvakę, leidosi tais laiptais žemyn. Marmurinių laiptų apačioje, nedideliame rūsyje stovėjo karstas, iškaltas iš balto marmuro. Jo viršuje kaip ir ant antkapio buvo pavaizduota balta lelija. Nesuvokiama blyški šviesa sklindanti lyg iš niekur apšvietė rūšį. Kažkur aukštybėse gąsdinančiai suriko kažkoks paukštis. Žvejys pakėlė galvą ir suakmenėjo iš siaubo: baltas antkapis lėtai užsivožė. Atsipeikėjęs Antanas puolė laiptais į viršų ir iš visų jėgų bandė atidaryti antkapį. Bet akmuo nė

nesujudėjo. „Viskas. Aš spąstuose. Smalsumas ir noras praturtėti pražudė mane. Pats save gyvą palaidojau šiame užkeiktame požemyje.“ Lėtai Antanas nusileido laiptais. Atsiklaupė prieš akmeninį karstą ir ėmė melstis. Ilgai jis meldėsi. Aukšta vaško žvakė jau baigė degti ir užgeso. Tik ta nesuvokiama šviesa iš nežinia kur apšvietė rūšį. Jau be vilties persižegnojo nelaimingas žvejys, žvilgtelėjo į viršų ir pamatė, jog išėjimas vėl atsivėręs ir jame žiba ryškios žvaigždės. Pradžiugęs žvejys puolė aukštyn. Ir staiga išgirdo nemalonų, duslų lyg iš po žemių sklindantį balsą: „Sustok, Antanai, ir išklausk mano prašymą. Nuo šiol kasdien pasimelsk už mane ir kasdien uždeki šioje saloje žvakę.“ „Bet žvakės brangios, o aš neturtingas“, – atsakė Antanas. „Tu turėsi pinigų“, – pasakė paslaptingas balsas.

Persigandęs žvejys apleido salą ir grįžo namo. Kitą dieną jis paėmė žvakę, kurią laikė juodai dienai užkišęs už Trakų Dievo Motinos paveikslo. Vėl išplaukė. Vėl išlipo saloje. Antkapio nebuvo. Pastatė Antanas žvakę ir uždegė ten, kur turėjo būti įėjimas į kapavietę. Patraukė žvejoti. Kaip nustebo, o ir pradžiugo, kai iškart ištraukė pilną tinklą žuvų. Ten raitėsi ilgi unguriai, šokinėjo dryži ešeriai, plakė uodegomis plėšrios lydekos, žiopčiojo pati skaniausia šaltavandenė žuvis seliava. Vakare Antanas turguje pelningai pardavė laimikį ir nusipirko daug vaško žvakių. Nuo tol kiekvieną rytą saloje sužibdavo nauja žvakė. Ir kiekvieną dieną žvejo tinklai buvo pilni. Netrukus Antanas praturtėjo, nusipirko didelį namą miesto viduryje, pasamdė būrį tarnų ir įkūrė žvejų artelę. Turtėjo žvejys. Prabangiai gyventi įprato. Pradėjo vis dažniau užeidinėti į karčiamas. Tačiau nieko nevaišino. Godus ir gobšus pasidarė. Ir pamiršo salą. Ir žvakių

daugiau nebedegė. Vieną dieną Antanas stipriai susirgo ir atgulė patalan. Bėgo dienos. O žvejui vis blogiau darėsi. Tarnai laukė greitos šeimininko mirties ir tyliai paslapčiomis vogė jo turta.

Ligonį ištikimai prižiūrėjo tik vienas mažas našlaitis. Vieną naktį Antanas susapnavo baltas lelijas ir paslaptingą žiburėlį, degantį toje saloje. Ir susapnavo kraupų, nežinomo paukščio balsą. Ryte jis liepė našlaičiui paimti glėbį žvakių, nuplaukti į tą salą ir uždegti žvakes jos viduryje. Keistas pasirodė našlaičiui tas prašymas, bet išpildė berniukas šeimininko norą. Jau vakare Antanas pasijuto geriau, naktį puikiai miegojo, o ryte nubudo beveik sveikas. Netrukus visai pasveiko, išvaikė apsivogusius tarnus, nupirko gausybę žvakių. Ir užpirko bažnyčioje ilgas mišias už toje saloje palaidotų Sapiegų sielas. Vėl kasdien degė žvakė Sapiegų saloje. Vėl buvo pilni žuvies tinklai. Gyvenimas vėl nušvito. Į karčiamas žvejys daugiau nevaikščiojo ir stengėsi padėti vargšams. Tačiau paslaptingo, ne jo uždegto žiburėlio Sapiegų saloje Antanas daugiau neregėjo.

Galina Bogdel

Iš Trakų Krašto legendos ir pasakos

Rečiau vartojami žodžiai

<i>išgaišti</i>	–	<i>išnykti, išdvesti</i>
<i>lobis</i>	–	<i>turtas</i>
<i>žūklaudamas</i>	–	<i>žuvis gaudydamas</i>
<i>nesuvokiama</i>	–	<i>nesuprantama</i>
<i>artėlė</i>	–	<i>tą patį darbą dirbančių žmonių grupė</i>
<i>godus, gobšus</i>	–	<i>daug norintis</i>

AR ŽINAI?

SKAUSMO IR VILTIES KALNAS

Netoli Šiaulių miesto yra kalva, žmonių vadinama Kryžių kalnu. Dar ji vadinama Jurgaičių piliakalniu arba Maldų kalnu. Kalvos viršūnėje yra ovalinė aikštelė. Manoma, kad čia yra buvusi pilis, minima XIV amžiaus kalavijuočių kronikose, vadinta Kula, Kulan (nuo Kulpės upelio).

Kryžiai ant kalvos pirmą kartą paminėti 1850 metais. XIX-XX amžių sandūroje Kryžių kalnas yra plačiai žinomas, tampa šventa vieta. Ji lanko pavieni žmonės ir grupės, vyksta pamaldos. Būtina pabrėžti, kad kryžiai ir ženklai (statulėlės, koplytėlės, paveikslai, rožančiai ir kt.) buvo ir dabar tebėra votyviniai, t.y. jais dėkojama arba prašoma ko nors (sveikatos, sugrįžimo, laimingų vedybų ir t.t.)

Tarybiniais metais Kryžių kalnas tapo valdžiai nepageidaujama, netgi draudžiama vieta. Kryžių vis daugėjo, įrašus ant jų vietinė administracija laikė priešiškais, antitarybiniais. Nubausdami gyventojus, okupantai iš tų apylinkių 1941-1952 metais ištrėmė į Sibirą daug gyventojų. Nuo 1956 metų žmonės pradėjo grįžti ir kančių, žuvusiųjų bei grįžimo prisiminimui pradėjo gausiai statyti naujus kryžius su atitinkamais įrašais. Vietoje pašalintų kryžių atsirasdavo vis daugiau naujų.

1961 metais pavasarį valdžia nutarė susidoroti su Kryžių kalnu. Su buldozeriais buvo nušluotas, mediniai kryžiai sudeginti, metaliniai – nuvežti į laužo sandėlius, akmeniniai ir betoniniai – užkasti. Daug metų kalnas buvo saugomas, tačiau iš to nieko

neišejo: naktimis atsirasdavo naujų kryžių: iš pradžių mažų, po to – didelių. Keletą kartų Kryžių kalnas buvo pakartotinai nugriaunamas, „nuvalomas“. Įsisiubavo tikras kryžių karas. Ir taip tęsėsi apie dvidešimt metų.

Kryžių kalnas yra istorijos paminklas, vienas iš 600 Lietuvos piliakalnių. O menišku kryžių gausa, įvairiausi dirbiniai daro šį kalną liaudies meno ansambliu.

Kryžių skaičius didžiulis. Vien kylančių iš žemės jų daugiau kaip 20 tūkstančių ir kasdien jų daugėja.

Vytenis Rimkus

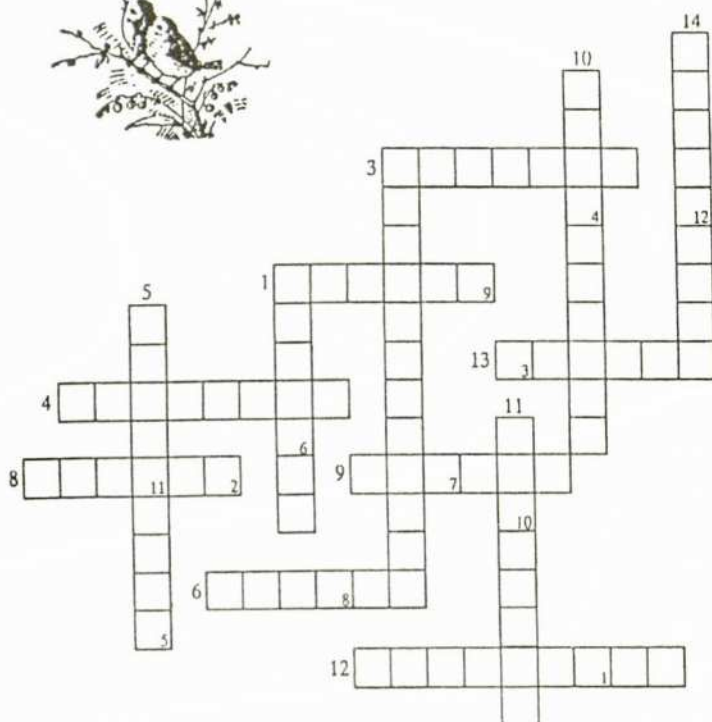
Šv. Onos bažnyčia

Pasakojama, kad kadaise Vilniuje gyvenęs mūrininkas Vaitiekus, pas kurį statybos paslapčių mokėsis jaunas pameistrys, vardu Jonas. Šis įsimylėjęs Vaitiekaus dukterį, gražuolę Oną. Bet senasis meistras nenorėjęs jos atiduoti neturtingam pameistriui ir išvaręs ją iš savo namų. Ilgai klajojęs Jonas po svetimas šalis, išmokęs mūrininko amato, o kai grįžęs į Vilnių, radęs senąją Vaitiekų jau mirusį. Vilnios pakrantėje stovėjusi senojo meistro pradėtos statyti bažnyčios sienų dalis. Vedęs našlaitę Oną, jos meilės įkvėptas, Jonas išmūrijęs uošvio pradėtą bažnyčią ir savo mylimos žmonos garbei pavadinęs ją Onos vardu.

Laikas užmiršo kūrėjo vardą, bet jo sumūrytas iš molio plytų gotikinis stebuklas štai jau penktas šimtmetis puošia Vilnios pakrantę. O ar jūs buvote Šv. Onos bažnyčioje?

Parengta pagal A. Papšio straipsnį iš knygos „Pažinkime Lietuvą“.

GALVOSŪKIAI

Skersai: 1. Reikalingas marginti kiaušiniams. 3. Valdovas, kuris nuteisė Dievo Sūnų. 4. Pirmieji aplankė kūdikėlį. 6. Lopšys, į kurį buvo paguldytas gimęs Jėzus. 8. Pirmoji pavasario gėlė. 9. Daromos artėjant Velykoms. 12. Miestas, kuriame gimė Mesijas. 13. Velykiniame atviruke prie margučio.

Žemyn: 1. Pavasario šventė. 3. Kurią dieną buvo nukryžiuotas Atpirkėjas? 5. Ką nepaprasto darė Viešpats? 10. Valgomi pirmą Velykų dieną. 11. Didžiulis upės išsiliejimas. 14. Vienas iš metų laikų.

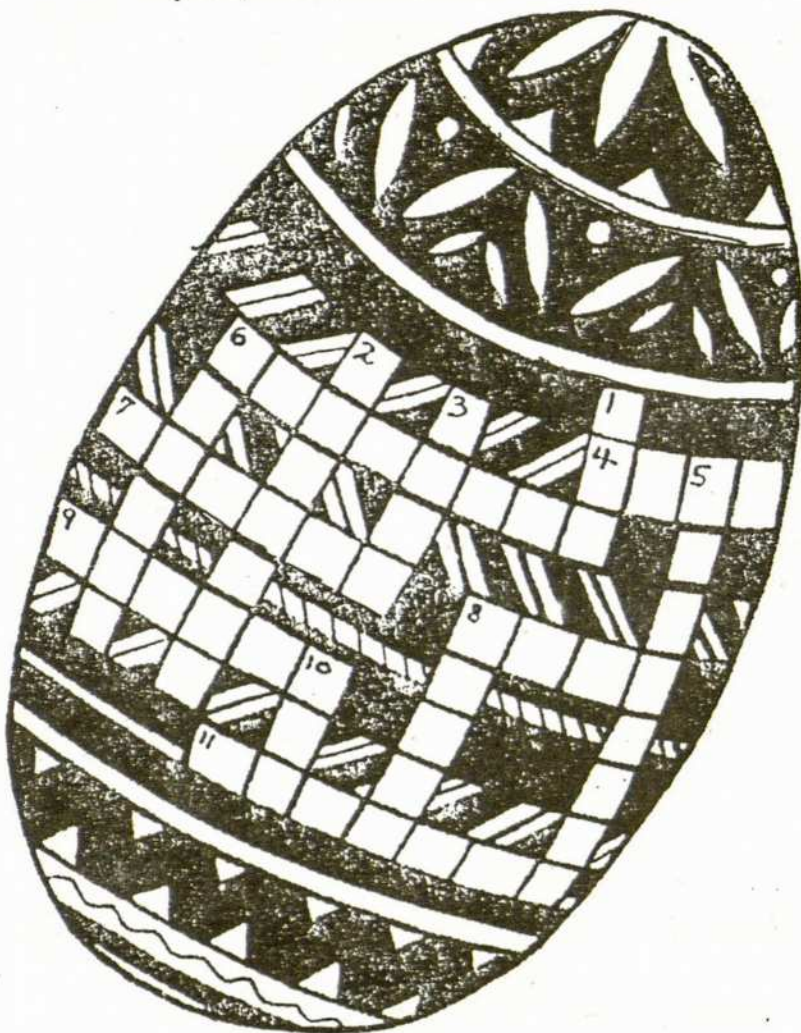
Sudarė Alicija Kuosaitė, Navininkų m-kla, VI kl.

11. potvnis, 14. pavasaris

Žemyn: 1. Velykos, 3. penktadienis, 5. stebuklas, 10. kiaušiniai, 9. verbos, 12. Betliejys, 13. zuikis.

Atsakymai skersai: 1. vaškas, 3. Pilotas, 4. piemenys, 6. edžios, 8. žibutė,

KRYŽIAŽODIS

Skersai:

4. Didelė daugybė.
6. Velykaitis.
7. Gresiantis pavojus.
8. Kopia arba į medį.
9. Velykų veža margučius.
11. Didikas.

Žemyn:

1. Vardininkas –
2. prisikėlė!
3. Dvisparnis vabzdys.
5. Ketvirtas mėnuo.
6. Kiškių maistas.
8. Visi skuba, neturi
10. Pigią mėsą šunys

Atsakymai: 4. aibė, 6. margutis, 7. grėsmė, 8. lipa, 9. bobutė, 11. bajoras.
Žemyn: 1. kas, 2. Kristus, 3. musė, 5. balandis, 6. morkos, 8. laiko, 10. ėda.

JUOKŲ MAIŠELIS

Vytukas išsiruošė į svečius pas Jonuką. Išėjo į gatvę, žiūri – Jonukas beateinas!

— Sveikas, Jonuk! Kur eini?

— Pas tave į svečius!

— Kaip gaila... Manęs nėra namie. Aš išėjau pas tave...

• • •

Du draugai eina keliu. Staiga vienas sako:

— Žiūrėk, dešimt litų!

Kitas paima banknotą, apžiūri jį iš abiejų pusių ir suplėšo.

— Ar pakvaišai, juk tu suplėšei dešimt litų!

— Pats kvailys. Kur tu matei dešimtį su dviem nuliais!

• • •

— Jūsų katė praėjusią naktį taip siaubingai kniaukė...

— Nuo to laiko, kai suėdė kanarėlę, ji jaučiasi galinti čiulbėti.

• • •

Petriukas savo jaunesniajam broliui:

— Jeigu nevalysi dantų, tai jie iškris ir neturėsi kuo sau nagus graužti.

• • •

— Kiek kainuoja lašas limonado?

— Nieko!

— Tai prilašinkite man pilną stiklinę!

• • •

Buvo keturi tinginiai. Kartą jie susitiko ir taip pasisveikino:

— Labas rytas!

— Labai diena!

— Labas vakaras!

— Labanakt!

Ir visi nuėjo miegoti.

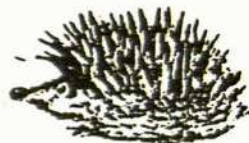

• • •

— Kodėl iš matematikos prisirinkai dvejetų?

— Mokytoja pasodino su Sauliuku, o jis nieko nemoka...

Senelė niekur neranda adatinės su adatomis. Anūkėlė ima ieškoti. Niekur neradusi, išbėga į kiemą ir, ten pamačiusi ežiuką, sušunka:

— Va, senele, tavo adatinė ir adatos! Tik kažkas prisiuvo jai kojytes.

• • •

— Kai kaimyno Rimas ėmė mėtyti į tavo akmenis, reikėjo man pasakyti, o ne į jį mėtyti! – bara mama Vyta.

— Apsijuoktum. Tu netgi iki garažo negali numesti.

• • •

— Žinai, kai užaugsiu, – sako Petriukas Jonukui, – auginsiu barzdą.

— O kam?

— Mažiau veido prausti reikės.

• • •

Eina zuikis su cigarete dantyse ir labai įsivaizdina. Susitinka vilką.

— Ką čia turi? – klausia vilkas.

— Cigaretę! – atšauna kiškis.

— Iš kur gavai?

— Parduotuvėje jų pilna.

Nubėga vilkas į parduotuvę, bet užmiršo, kaip vadinasi tas daiktas. Jis prašo:

— Duokit man į dantis, kad rūktų...

• • •

Kaimynė klausia Jonuko:

— Kokia tavo tėčio profesija?

— Jis mokytojas.

— Kaip puiku, – džiaugiasi kaimynė. — Ar jam patinka ši profesija?

— O taip, – aiškina mažylis, — bet jis skundžiasi tik vienu dalyku.

— Kokiu? – susidomi moteriškė.

— Mokiniais, – atsako Jonukas.

— Kodėl žiemą paukščiai skrenda į pietus?

— Pėsčiomis eiti juk būtų toli.

• • •

Į namus įpuola Petriuko tėvelis.

— Valio! Laimėjome pagrindinį loterijos prizą! Atostogauti skrendame į Ispaniją! Sūneli, ko nuliūdai?

— Tai kad aš skraidyti nemoku.

Su Šv. Velykom

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Vaidai Mikuckis už 25 dol. auką

Vilijai Klimas už 10 dol. auką

Guodai Antanaitis už 10 dol. auką

Marija Gelažienė užsakė Ievutei Urbonaitei Alytuje
su 10 dol. auka

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410